

821.111(73)
M15

Кімберлі Мак-Крейт

C1209308

Що робить шлюб
щасливим — правда
чи вигадка?..
THE WASHINGTON POST

ЧУДОВЕ ПОДРУЖЖЯ

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

ЛІЗЗІ

10 ЛИПНЯ, П'ЯТНИЦЯ

Охоронець пішов геть, залишивши мене з підписаною Заком довіреністю і дзвоном у вухах. Папірець тремтів у руках.

Зак сам себе кривдить. Зак сам себе кривдить.

Якого. Дідька.

Я пішла й сіла попід будівлею Бантума; автобуси один по одному під'їжджали до воріт «Райкерз» та їхали геть. Навряд чи там можна було просидіти довго так, щоб хтось не сказав мені забиратися. Адвокат чи не адвокат, проте на острові Райкерз не можна просто так тинятися. Але я й не могла піти, не поставивши Закові запитання руба.

Я пропустила ще один автобус, перш ніж повернутися назад, сподіваючись, що охоронці дозволять ще з ним поговорити, не вимагаючи повернутися до головної будівлі за офіційним запитом.

— Перепрошую, — звернулася я до того самого охоронця, який допоміг мені з довіреністю, і безпорадно усміхнулася. — Я забула дещо запитати в клієнта.

— Про обличчя, га? — охоронець здавався дещо роздратованим, але водночас і співчутливим.

Я кивнула.

— Я була б дуже вдячна.

— Гарзд, — здався він. — Цього разу можна.

Через п'ятнадцять хвилин ми із Заком знову сиділи в тій самій переговорній кімнаті.

— Що, не вистачило? — запитав він, опустивши погляд. Нога тремтіла.

Я мовчки дивилася на нього. Із чого почати?

— Чому ти збрехав? — запитала нарешті.

— Вибач, можеш, гм-м, уточнити? — мовив Зак. — Наразі може бути кілька варіантів.

Я показала на його обличчя, хоча він і дивився вниз, тоді стиснула руки, щоб вони не трусилися.

— Ти сам собі це зробив.

Закова нога завмерла, і він сам перестав ворухитися. Надовго.

Першою підвелася голова, наші погляди зустрілися; тоді він поклав руки на металеву полицю перед собою, сів прямо. Кліпнув один раз, погляд його був упевнений і спокійний. Зак перетворився на людину, якої я не впізнавала. Якої ніколи раніше не бачила.

— Сюрприз, — сказав він. А тоді усміхнувся і проказав: — Чимало ж часу тобі знадобилося.

Я стиснула руки сильніше, зариваючись нігтями у плоть.

— Чому? — здавалося, це слово подряпало мені пересохле горло.

— Чому я здивований, що ти так забарилася?

— Ні, чому я? — Мій голос був надто голосний. Охоронці могли прийти. Але я не могла цьому зарадити. — Є стільки інших юристів. У тебе є стільки інших юристів.

— Що ж, ми вже встановили, що твій недолік — відданість. — Зак самовдоволено вишкірився. — Ти ще й уперта. Щойно почала мені допомагати, я знав, що ти вже не відмовишся.

Він махнув на своє лице.

— Це був додатковий стимул.

— Це тому, що я не схотіла з тобою зустрічатися?

— Ліззі, будь ласка, — пирхнув він. — Що за зверхність. Це не якісь любовні штучки. Хоча те, що ти тоді зробила, —

ми обоє знаємо, що це було неправильно. Ти мене використала.

— Ми ж *дружили*.

— Усе було не так просто, — буденним тоном сказав він. — Але це вже не має значення. Як я вже сказав, не те щоб я сидів і думав про тебе всі ці роки. Ти ж бачила, якою вродливою була Аманда, так? З дружиною у мене все було гаразд. Я просто хочу забратися геть із в'язниці.

Я зірвалася на рівні.

— Я відмовляюся від твоєї справи від цієї миті. Знайду тобі адвоката на заміну.

— Ох, Ліззі, ти й твої кляті рекомендації! — Зак засміявся й відкинувся на спинку стільця, схрестивши руки на грудях. — Ні. Ні, дякую. Мусиш пройти це до кінця.

— Заку, я тебе не представлятиму. Ти не можеш мене змусити, — сказала я. — Це кінець.

Я розвернулася до дверей. Мусила якнайшвидше вийти надвір, на повітря.

— Ти знаєш, «Янг і Крейн» не просто так просять заповнити фінансову декларацію! — гукнув він мені в спину. — Вони не наймають юристів зі значними кредитними проблемами.

Дихай.

— Про що це ти? — спитала я, не обертаючись.

— Та ну тебе. Позов проти твого чоловіка передбачає спільну відповідальність. Ти це знаєш, — сказав Зак. — Кредитори можуть переслідувати тебе так само, як і твого бідолашного блудного Сема, цього письменника-пияка. А позаяк цей борг — спільна відповідальність, ти була зобов'язана включити його до фінансової декларації. Однак ти це оминула.

Я торкнулася стіни, шукаючи рівноваги, тоді розвернулася до нього.

— Як ти про це дізнався?

— Хороше запитання, — мовив Зак. Говорив він стримано, але те, що сяяло в його очах, інакше ніж веселощами назвати було неможливо. — Але є *важливіше*: якщо я дізнався, як ти можеш бути впевнена, що не дізнаються «Янг і Крейн»? Ох, Ліззі, брехати такій юридичній фірмі в такому документі — це зухвало. І це ти, з усіх можливих людей. Сем і етику твою під три чорти послав?

У мене все всередині перевернулося.

— Чого ти хочеш?

— Ліззі, я не вбивав дружини, — сказав Зак. — І прошу тільки про те, щоб ти залишилася зі мною й допомогла це довести.

— А якщо ні, то ти зробиш так, щоб мене звільнили?

— Якщо ні, я переконаюся, що твоя фірма дізнається про те, що ти зробила, — сказав він. — Отже, це *ти* вчиниш так, щоб *тебе* звільнили. Маєш сама себе винуватити. Або Сема. Він же пияк.

Усю дорогу, коли йшла від «Райкерз», у мене тремтіли руки. Довелося навіть раз з'їхати з божевільної траси Бруклін-Квінс, бо хотілося виблювати, але не вийшло. Це Зак завжди був таким чудовиськом, а я чомусь не помічала? Чи в глибині душі завжди знала про це? Може, тому була рада, коли він урвав зі мною зв'язок? Авжеж, це не мало значення. Я мусила із цього виплутатися. Та кожен маршрут, який спадав мені на думку, закінчувався тією самою цегляною стіною: формою фінансової декларації. «Янг і Крейн» майже стовідсотково звільнять мене, якщо дізнаються, а можуть навіть подати позов через порушення етичного кодексу. А що я таке без роботи і професійної репутації? Осиротіла бездітна брехуха без ліцензії, одружена з алкоголіком і обтяжена чималими боргами. Надто схоже на моїх батьків наприкінці. От тільки я стала жертвою не чужих шахраїв. То був мій чоловік. А тепер ще й Зак.

Єдиним способом виборсатися із цієї ситуації було витягнути Зака з «Райкерз». Тобто йшлося про суд, який міг тривати місяці, якщо не роки. Я не могла стільки жити під тиском Зака. Знайти справжнього вбивцю — ось значно кращий варіант. Якщо я це зроблю й зможу довести, принаймні бодай частково, і, можливо, залучу пресу, Венді Воллес не матиме вибору й муситиме відкликати звинувачення.

Авжеж, цей підхід цілком покладався на один факт: що Зак справді не вбивав Аманду. А зараз він уже здавався мені до біса винним.

З'ясувалося, що прізвище Лінч — вельми популярне в Сент-Коламб-Фоллзі, і його має понад дюжина чоловіків. Приїхавши до офісу «Янг і Крейн», я взялася вивчати імена на екрані комп'ютера. Намагалася зосередитися на завданні, тобто на пошуках тата Аманди, а не на тому, що роблю це через шантаж. Єдиний шлях уперед лежав через вдавання.

Пошук за словами «Аманда Лінч» не дав результатів — жодного профіля у фейсбуці, жодної статті, навіть посилань на старі шкільні газети не було. Утім Аманда Лінч стала Амандою Грейсон у сімнадцять чи вісімнадцять років. До зустрічі із Заком вона заледве існувала.

Я розсортувала чоловіків із прізвищем Лінч за віком, припустивши, що Амандиному батьку має бути принаймні п'ятдесят, і залишилася зі списком з восьми людей: Джозеф, Деніел, Роберт, Чарльз, Ксав'єр, Майкл, Річард та Ентоні. Перевірила всіх за реєстром гвалтівників. Якщо тато Аманди нападав на неї, то міг робити це й з іншими. Але всі імена були чисті. За кілька хвилин я вже мала телефонний номер кожного. Прямий підхід був не надто витончений, але дієвий. А часу в мене було обмаль.

Я набрала перший номер: Джозеф Лінч. Телефон дзвонив і дзвонив, перш ніж мене перевело на голосову пошту. Весь

мій детективний підхід базувався на людях, які відповідали на дзвінки з незнайомих номерів. Хто зараз таке робить? Але кращих варіантів у мене не було.

— Привіт, це Джозефіна, — промовив похмурий жіночий голос. — Залиште повідомлення після...

Я дала відбій. «Джозеф» виявився «Джозефіною». Тож я глибоко вдихнула й перейшла до другого номера. Роберт Лінч.

Коли він відповів після другого ж дзвінка, я аж здригнулася.

— Говорить Роберт! — У нього був гучний і надміру веселий голос.

— О, привіт. Мене звати Ліззі. Я намагаюся знайти Аманду Лінч. Ми разом вчилися у старших класах і якось загубилися.

Стара подруга — безневинний поширений спосіб обеззброїти Амандиноного батька так, щоб він видав себе.

— Аманду? — з ентузіазмом перепитав Роберт Лінч. — Вибачте, я не знаю жодної Аманди Лінч. Боюся, це не той номер, що вам потрібен.

— Вибачте, що потурбувала.

— Нічого, — сказав він так, наче мій дзвінок був окрасою його дня. — Можу ще чимось допомогти?

Зак. Допоможи мені із Заком.

— Навряд чи зможете, але дякую, що приділили мені увагу.

— Чудового вам вечора!

Наступним був Чарльз Лінч. І одразу повідомлення: «Цей телефонний номер було відключено». Три є, лишилося чотири. Дідько. Напевно, були інші шляхи, інші, ще не знайдені Лінчі, та й відключений номер достоту не робив людину не тією, яку я шукала. Тато Аманди так само міг переїхати із Сент-Коламб-Фоллза. Я знову глибоко вдихнула, набираючи наступний номер: Ксав'єрів. Я подумки

повторила ім'я. Біблійне, праведне. Ім'я пророка, а не батька-гвалтівника.

— Алло? — Голос був низький і уривчастий.

— Так, вибачте. Мене звати Ліззі Кіцакіс.

— Так?

— Я намагаюся знайти Аманду Лінч...

Клацання. Виразне, але тихе.

— Алло? — мовила я. Відповіді не було. — Алло?

Я знов набрала номер й одразу почула записане повідомлення: «*Наразі цей номер не приймає дзвінків*». Так буває, коли хтось блокує саме твій номер. Я це знала, бо ми заблокували адвоката Енглера, коли він почав дзвонити нам додому, не зважаючи на час.

Чи *доводило* це, що Ксав'єр був батьком Аманди? Авжеж ні. Але це було підозріло.

Я ввела ім'я Ксав'єра Лінча в пошук, і мене затопило результатами. У Сполучених Штатах лишили помітний цифровий слід двоє Ксав'єрів Лінчів. Один був тридцятиоднорічним дантистом з Ель-Пасо, штат Техас, другий — дев'ятнадцятирічним студентом університету Флориди, який мав з пів дюжини блогів, на яких грав у різні комп'ютерні ігри. Я на мить відволіклася на недоречні посилання, а тоді додала в пошук Сент-Коламб-Фоллз. І ось він, на вершині списку: третій Ксав'єр Лінч. Його згадували в бюлетені методистської церкви Сент-Коламб Фоллза річної давнини у статті про церковний розпродаж речей. Саме про цю церкву писала у своєму щоденнику Аманда.

Ім'я Ксав'єра Лінча з'явилося там лише раз, у підписі під фотографією. На фото він стояв поруч зі значно старшою парою, яка тримала в руках шпаківню. «Сьюзен та Чарлі Девідсони і Ксав'єр Лінч Збираються Ощасливити Кількох Пташок Завдяки Нашому Щорічному РОЗПРОДАЖУ!» Ксав'єр Лінч був дуже масивним чоловіком, на кілька дюймів вищим за пару, і дуже-дуже огрядним, із коротким сивим

волоссям, широким обличчям, в окулярах з масивною оправою. Він стояв скуто, без сліду усмішки на обличчі.

І що тепер? Коли я працювала в прокуратурі, відповідь була очевидна: відправити ФБР витрушувати правду з Ксав'єра Лінча. Але я більше не мала у своєму розпорядженні озброєних професіоналів. Місцеві юрисконсультанти займалися штрафами. Вони не допитували підозрюваних у вбивстві.

— Агов?

Коли я підвела погляд, у дверях мого кабінету стояв Томас, мій помічник, притуливши кісточки пальців до дверей так, наче вже раз постукав. Він був вбраний у вузькі штани й дорогу на вигляд сорочку поло з яскравими жовтими й помаранчевими смугами. У Томаса були веселі очі й хитра усмішка, від якої в мене завжди виникало таке враження, що він щойно почув якусь плітку, можливо, про мене саму. Утім він був чудовим помічником юриста і вірним союзником.

— Що там? — Мій голос прозвучав роздратовано, чого я не хотіла.

Він закрився конвертом, наче щитом.

— Документи по провадженню з Філадельфії? — Томас підійшов ближче й віддав мені конверт. — Ти хотіла, щоб я приніс їх, щойно вони прийдуть?

Несплачений штраф. На що він тепер впливатиме? Суддя знала, що все владнано, й однаково не дозволила застави у звинуваченні в убивстві.

— Справді. Несплачений штраф за гультяйство? — перепитала я.

— Я тільки приношу конверти, не вивчаю їхнього вмісту, якщо на це немає попередньої вказівки, — сказав Томас і додав: — Адже ти це пам'ятаєш?

Він дивився на мене так, наче я повинна була розуміти, що він має на увазі.

— Ні, не пам'ятаю.

— Так. Перепрошую, це було ще до тебе, — сказав він. — Не хочу називати себе героєм, нічого такого, але пригадуєш партнера, якого звільнили? Це я на нього доніс. Він відправив мене принести йому дещо з друкарні, і я, як надто ревний помічник юриста, вирішив дістати роздруковане з конверта, щоб вищеназваний партнер не порізав свої пухкі пальці. Скажімо так, такого вмісту конверту я не очікував.

— І що там було?

— Знімки помічниці юриста, які його компрометували, вочевидь були зроблені без її відома.

— Пфе, — з огидою мовила я.

Та що з усіма таке коїться?

— Знаєш, гадаю, інші партнери на все забили б, якби не Пол. Він маніяк, але принаймні крихту цілісності має.

— Авжеж, крихту, — сухо сказала я, беручи конверт.

Відкрила його й швидко пробігла очима провадження, до останнього рядка: там справді значилося гультяйство.

— Усе гаразд? — З Томасового голосу зникла звична його ущипливість.

— Не дуже.

— Я можу допомогти? — запитав він, схоже, щиро.

— Дякую, але ні, — відповіла я, уникаючи його погляду. — Навряд чи хтось тут допоможе.

Окружна прокуратура Брукліна містилася в сучаснішій і вищій будівлі, ніж Мангеттенська, проте у вестибюлі стояв той самий запах — картону з домішками сечі, — і що довше я там сиділа, то більше він мене діяв.

У приймальні мені сказали, що попри призначену на 11:45 зустріч Венді Воллес іще не приїхала. На годиннику було вже 12:15. Сидячи в очікуванні й витріщаючись на картини олією, що належали попереднім окружним прокурорам, я подумала, що Венді могла погодитися на зустріч тільки тому, що не збиралася на неї приходити.

Нарешті я почула, як цокають підбори мармуровою підлогою коридору біля ліфтів — ніби зустрічаються леза ножів. Венді Воллес. Ну звісно ж, вона гадає, що я прийшла обговорити угоду. Те, із чим я насправді опинилася тут, їй не сподобається, та й узагалі, просити її про допомогу — останнє, чого мені хотілося б. Та мені було конче треба якимось чином підштовхнути прокуратуру до того, щоб вона зацікавилася Ксав'єром Лінчем. У цій ситуації це був чи не найкращий варіант.

Коли Венді Воллес вийшла з коридору і я її змогла бачити, вона здалася мені ще вродливішою, ніж була в суді: срібна сивина підкреслювала блакитні очі, чорні черевички на підборах якнайкраще пасували до елегантного сірого лляного костюму. Вона гордо тримала голову й дивилася згори вниз, наче сфінкс. Я підвелася, сподіваючись, що так почуватимуся більш упевнено. Не допомогло.

— Раднице, — мовила вона з виразом обличчя, на якому неможливо було прочитати, що він означав. — Ходімо до мого кабінету. Там вам буде зручніше.

Чи буде? Усе, що стосувалося Венді Воллес, здавалося крутиголовкою, загорнутою в брехню. Авжеж, саме тому Пол не міг від неї відчепитися. Напевно, вона була однією з тих небагатьох людей, які залишали його позаду ковтати порох.

Кабінет Венді Воллес був скупю прикрашений кількома дизайнерськими речами: стілець від Германа Міллера в кутку, підписаний постер на стіні, — що напевно відображало, скільки грошей вона отримала від Пола. Безперечно, за це вона платила не із зарплатні помічниці окружного прокурора. Але нічого надмірного тут теж не було: саме стільки, щоб показати, що вона варта значно більшого, ніж можна дозволити з її річного заробітку.

Венді показала мені на гостьове крісло.

КІМБЕРЛІ МАК-КРЕЙТ — юристка за освітою, авторка бестселера *Reconstructing Amelia*, який номінували на премію *Edgar, Anthony, and Alex*, та кількох романів. За мотивами молодіжної трилогії *The Outliers* медіакомпанія *Lionsgate* та *Reese Witherspoon Pacific Standard* зняли фільм. Незабаром вийде телеверсія «Чудового шлюбу» від *Amazon* та *Blossom Films* Ніколь Кідман. Книжки письменниці перекладено понад 20 мовами.

Заклик про допомогу від старого друга зі студентських часів Зака надходить у найгірший для нью-йоркської адвокатки Ліззі Кіцакіс час: зараз вона хотіла б знову проводити більше часу із чоловіком, щоб урятувати власний шлюб. Зака підозрюють у вбивстві його дружини Аманди, і він перебуває в сумнозвісній нью-йоркській в'язниці «Райкерз». Звісно, Зак стверджує, що невинний, і Ліззі йому вірить. Однак що більше жінка дізнається про шлюб Зака й Аманди, то більше в неї запитань. Що приховують Зак і його друзі з елітного району? Коли з'являється новий доказ, світ Ліззі перевертається догори дригом. Намагаючись знайти вбивцю, Ліззі замислюється над тим, чи існує взагалі таке поняття, як вдалий шлюб.

Життя персонажів здається ідеальним, адже їхня найбільша майстерність полягає в умінні приховувати подружні зради, зловживання алкоголем і наркотиками та фінансовий крах...

The New York Times Book Review

ISBN 978-617-17-0023-9

9 786171 700239

інтернет-магазин

vivat-book.com.ua

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО